

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.108/2019/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2019. július 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt R.E. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. március 7. napján kelt 16.B.1044/2018/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A cselekmény minősítésénél a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatra is utal.

R.E.vádлотtnak kiadni rendelt 22.410.-(huszonkettőezer-négyszázöt) forintot a bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Az állam által viselendő bünygi költség összegét 1.119.854.-(egymillió-száztizenkilencezer-nyolcszázötvennégy) forintban állapítja meg.

R.E.vádolt lakóhelye: tényleges tartózkodási helye:

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban tolmács- és fordítói díj címén felmerült 251.567.-(kettőszázötvenegyezer-ötszázhatvanhét) forint bünyügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2019. március 7. napján kihirdetett 16.B.1044/2018/25. számú ítéletével R.E.vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt 9 évszabadságvesztésre és 9 év kiutasításra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata fegyház és kimondta, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, az eljárás során lefoglalt 22.410,- forint lefoglalását megszüntette és azt a vádlottnak rendelte kiadni. Rendelkezett a bűnjelekről és a vádlottat 921.548,- forint bűnügyi költség viselésére kötelezte, míg megállapította, hogy 1.099.255,- forint bűnügyi költséget az állam visel.

A törvényszék ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene annak kihirdetésekor R.E. vádlott az ok és cél megjelölése nélkül, a védője a tényállás téves megállapítása miatt, eltérő minősítés és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.903/2018/8. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak. Utalt arra, hogy miután a fellebbezések a tényállást és a minősítést is támadták, a fellebbezések elbírálása során a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés érvényesül, azaz a felülbírálat teljeskörű.

Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozott tényállást állapított meg, annak nyilvánvaló elírás miatti pontosítását indítványozta a nyomozati iratok 349., 351., 377. és 385. oldalán található iratok alapján akként, hogy a cím helyesen Nádasdy utca 10/D. I. emelet 111. szám.

A vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat indítványozta kiegészíteni azzal, hogy a Pápai Járásbíróság az ítéletét 2018. november 6. napján hozta meg, a másodfokon eljáró Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság ügyszáma helyesen: 1.Bf.815/2018/5. szám.

A törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, számot adott arról, hogy milyen körülményekből vont következtetést arra, hogy a vádlott időlegesen nem csak birtokolta a különösen jelentős mennyiségű kábítószer, hanem azt továbbértékesítési céllal szerezte meg. Helyesen mutatott rá, hogy a vádlott nem tekinthető szavahihetőnek. Az indokolás körében észrevételezte ugyanakkor, hogy az ítélet 5. oldal negyedik bekezdés második mondat ellentétben áll az 5. oldal második bekezdésben kifejtettekkel, hiszen egy már nem élő személlyel nem állhatott közvetlenül kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság a tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekményét törvényesen minősítette.

A büntetés kiszabása során a vádlott terhére és javára értékelendő körülményeket megfelelően számba vette, arányos büntetést szabott ki, a középértéknél enyhébb büntetés további enyhítése nem indokolt.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, azt csupán annyiban indokolt kiegészíteni, hogy a vádlott részére kiadandó 22.410,- forintot a vele szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartani indokolt. Ennek alkalmazásával az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben felderítetlen, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Emiatt az elsőfokú bíróság tévesen is minősítette a vádlott cselekményét. A részbeni megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) és b) pont alkalmazásával kiküszöbölhető.

Az ítéleti tényállás szerint a vádlott továbbértékesítési céllal szerezte meg a marihuánát, erre azonban adat nem merült fel. A 2017. szeptember 29. napján kelt összefoglaló jelentés sem tárt fel olyan adatot, ami kábítószer-kereskedelmet bizonyítana vagy arra csak utalna. Mindösszesen egy Karcsi becenevű, vásárlónak kinevezett személyt találtak, akivel a vádlott közömbös tartalmú beszélgetést folytatott telefonon. Sem az egyéb lehallgatások, sem a híváslisták, sem a beszerzett banki iratok nem igazolnak kereskedői tevékenységet. Semmi nem cáfolja a vádlotti előadást, hogy kitől vette át a kábítószer, milyen körülmények között került hozzá, egy 2017. szeptember 28. napján kelt rendőri jelentés szerint a vádlott által megjelölt személy - akitől a kábítószer átvette - feltehetőleg elhalálozott. A vádlott a megőrzésre átvételt nem vitatta, azt sem, hogy a kábítószer tárolta és hogy kb. két kg-t készült visszaadni az elfogása napján. Ilyen körülmények között közömbös, hogy ki volt a megbízója.

Álláspontja szerint a bűncselekmény helyesen kábítószer forgalomba hozatalának kísérleteként minősítendő. Tény, hogy a vádlottól kereskedelmi mennyiségű kábítószer foglaltak le, de arra nem

merült fel semmilyen adat, hogy kábítószer adásvételével foglalkozna, hogy vevőköre kialakult, ez az egyetlen részcselekmény viszont nem alkalmas a kereskedési szándék bizonyítására. Az eltérő minősítést célzó fellebbezési indokolása kiterjedt a kialakult bírói gyakorlat elemzésére is. Így felhívta a figyelmet a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.298/2009/7. számú ítéletében, valamint a Bkv. 57. számú kollégiumi véleményben, illetve az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban foglaltakra.

A büntetés kiszabása körében a lefoglalt kábítószer mennyisége és típusa jelentős tényező. Nem vitatta, hogy a minősítést megalapozó mennyiséghatárok az adott bűncselekmény tekintetében enyhítő, illetve súlyosító körülmények lehetnek, amint ezt az elvet a Fővárosi Ítéltábla következetesen alkalmazza is, példaként kiemelte a 3.Bf.17/2009/7. számú ítéletében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy a lefoglalt kábítószer nem az úgynevezett kemény drogok kategóriájába, hanem az egészségre kevésbé kockázatos anyagok közé tartozik. Álláspontja szerint a marihuána esetében a fogyasztás veszélye - és ekként a védett jogi tárgy veszélyeztetésének a nagysága - köztudomásúan viszonylag kisebb.

Mindezekre tekintettel indítványozta a cselekmény minősítésének megváltoztatását és a büntetés enyhítését.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezés írásbeli indoklásában foglaltakat fenntartotta, azt annyiban egészítette ki, hogy a továbbértékesítés céljából történt megszerzésre utaló adat nincs, a vádlottat hat hónapig figyelték és ezen időtartam alatt ilyen tevékenységet nem észleltek a hatóságok. A Károly nevű személlyel folytatott beszélgetés pedig a tartalmát tekintve irreveláns. Végindítványa a cselekmény forgalomba hozatal büntetése kísérleteként minősítésére és a büntetés enyhítésére, továbbá a kiutasítás mellőzésére irányult. Utóbbi indítványát azzal indokolta, hogy védence rendezte kapcsolatát feleségével, R.A-val.

A nyilvános ülésen R.E vádlott a büntetés kiszabás szempontjából jelentős körülményekre nyilatkozott, e körben előadta, hogy feleségével kapcsolata a letartóztatás ideje alatt rendeződött, ezért a kiutasítás mellőzését kérte. Az ügy érdemében felszólalni nem kívánt.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A felülbírálat eredményeként az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, eljárási szabályt nem vétett.

Az ügy érdemi elbírálásának tehát eljárásjogi akadálya nem merült fel.

R.E. vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat a másodfokú iratok 4-I. szám alatti erkölcsi bizonyítvány alapján pontosítja akként, hogy a Pápai Járásbíróság 2018. november 6. napján kelt 15.B.292/2017/58-V. számú ítélete a Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.815/2018/5. számú határozatával 2019. február 21. napján emelkedett jogerőre.

A felülbírálat eredményeképpen a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet részben megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával.

A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont értelmében az iratok tartalma alapján pontosította a tényállást a 3. oldal alulról a második bekezdésben akként, hogy a kábítószer Budapest IX. kerület, Nádasdy u. 10/D. I/111. szám alatti lakásban tárolta (nyomozati iratok 375-384. szám alatt jegyzőkönyv házkutatásról és lefoglalásról).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének részletesen eleget tett. Ismertette és érdemben foglalkozott a vádlott védekezésével, értékelte a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot és ennek eredményeképpen nem fogadta el a vádlott hivatkozását, miszerint a lefoglalt kábítószer egy ismerőse, Ali Rexha hagyta nála pár napra. A nyomozás során ellenőrizték Ali Rexha személyét, a rendelkezésre álló iratok alapján feltehetőleg elhunyt, másrészt fényképfelvételek alapján adatok merültek fel arra, hogy a vádlott egy ismeretlen személyazonosságú férfitől és nőtől vette át a kábítószer, amit lefoglaltak nála.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a házkutatás során a kábítószer a lakás különböző pontjain elrejtve találták meg, többek között erre kialakított rejtekhelyen, mely ellene szól annak, hogy csak pár napra hagyták nála a börtönt. A lakásban a kábítószertől kívül számos olyan tárgyat foglaltak le, mely szintén cáfolja azt a védekezését, miszerint az ismerőse megbízásából pár napig volt nála a kábítószer, hiszen digitális mérleget, fóliát, fóliázó gépet is lefoglaltak, melyről a bíróság megállapította, hogy a vádlotté. Ellentmond a kizárólag birtoklást elismerő előadásának az is, hogy a lakásból magához vette a kábítószer egy részét és azzal elindult, hogy azt átadja, amikor rendőri intézkedés alá vonták, mely magatartás egyértelműen túlmutat a birtokláson.

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést R.E. vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében példás alaposággal fejtette ki a birtoklási és forgalmazói típusú magatartások elhatárolásának szempontjait, helytállóan utalt az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban és a Bkv. 57. számú kollégiumi véleményben foglalt iránymutatásokra. A másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta azt az álláspontját, hogy a vádlott által megvalósított magatartás kábítószer kereskedésként értékelendő.

A lefoglalt különösen jelentős mennyiségű kábítószer, a házkutatás során feltalált, a kipurciózáshoz szükséges eszközök és tárgyak, valamint az a tény, hogy a vádlott a lakásból magával vitt négy csomag, közel 2 kg marihuánát, hogy azt értékesítse, mind a kereskedési szándékára és arra utalnak, hogy a lakásban tárolt kábítószer is továbbértékesítés céljából tárolta.

Ez összhangban áll a BH2015.324 számú eseti döntésben foglaltakkal, mely kimondja, hogy amennyiben a terhelt nagy tételben vásárol továbbértékesítés céljára kábítószer, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik, cselekménye a kereskedés befejezett alakzataként értékelendő.

A kifejtettek alapján tehát a másodfokú bíróság nem találta alaposnak a védőnek az eltérő minősítést célzó fellebbezését. Az elsőfokú bíróság ítéletét csak annyiban pontosította, hogy a cselekmény minősítésénél a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatra is utalt.

Az elsőfokú bíróság a bünteteskiszabási körülményeket helyesen tárta fel és megfelelő súllyal értékelte. A vádlott által megvalósított cselekmény tárgyi súlyának megítélésénél kiemelt jelentőségű a kábítószer hatóanyag-tartalma, mely jelen ügyben a különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladó, annak 2,69-szerese. Alanyi társadalomra veszélyességét jól mutatja, hogy az ellene folyó büntetőeljárás ténye sem riasztotta vissza attól, hogy újabb bűncselekményt kövessen el, melyből a törvényekkel szembehelyezkedő, bűnözői életút látható.

Mindezen körülményekre is figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés büntetés mértékét megfelelőnek találta, az mind a speciális, mind a generális prevenciót megfelelően szolgálja és alkalmas arra, hogy a vádlottat a jövőben visszatartsa újabb bűncselekmény elkövetésétől.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a kiutasítás mellőzésére irányuló védelmi fellebbezést sem.

A Btk. 59. § (4) bekezdés értelmében azzal szemben,

a) aki Magyarország területén legalább tíz éve jogszerűen tartózkodik, vagy

b) aki Magyarország területén jogszerűen tartózkodik, és a családi élet tiszteletben tartásához való joga sérülne,

csak tízévi vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén lehet helye kiutasításnak, feltéve, hogy az elkövetőnek az országban tartózkodása a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné.

Az a hivatkozás, hogy a vádlott házastársával, Ramadani Ajsával a kapcsolatát a kényszerintézkedés tartama alatt rendezte, nem nyert alátámasztást. Ugyanis a büntetés-végrehajtási intézet nyilvántartása szerint Ramadani Ajsa ugyan a vádlott kapcsolattartója, 2017. évben havonta látogatta is a terheltet, de 2018. február óta nem látogatta az előzetes fogvatartásban lévő vádlottat. Ugyancsak releváns körülmény, hogy a szabadlábra helyezést korábban befogadói nyilatkozattal alátámasztani igyekvő vádlott nem Ramadani Ajsa személyére hivatkozott. Ezért az ítélet tábla úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a házastársától különváltan él, mert kapcsolatuk megromlott, ennek ellenkezője a másodfokú eljárásban sem nyert igazolást, ezért a vádlott családi élet tiszteletben tartásához való joga a kiutasítás alkalmazásával nem sérül.

Az ítélet járulékos rendelkezései körében az elsőfokú bíróság helyesen döntött, mikor a 22.410.- forint lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte a vádlott részére. Figyelmen kívül hagyta azonban a Be. 323. § (1) bekezdésben foglalt rendelkezését, miszerint a terhelt részére kiadni rendelt dolgot a vele szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására vissza lehet tartani. Ennek alkalmazását a másodfokú bíróság indokoltnak ítélte, ezért R.E. vádlottnak kiadni rendelt 22.410.- forintot a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

Az állam által viselendő bűnügyi költség összegét az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán tévesen állapította meg, mert az elsőfokú iratok 20. sorszáma alatti végzéssel megállapított költséget nem vette figyelembe, ezért a másodfokú bíróság az állam által viselendő bűnügyi költség összegét 1.119.854.- forintban állapította meg.

Az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok közül pontosította R.E. vádlott lakóhelyét, illetve rögzítette a tényleges tartózkodási helyét.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélőtábla - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban tolmács és fordítói díj címén felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdés és a Be. 576. § (1) bekezdés b) pont alapján az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) bekezdés alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2019. július 4. napján

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Katona Tibor s.k.
előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2019. március 7. napján kelt 16.B.1044/2018/25. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.108/2019/8. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2019. július 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. július 4.

. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: